

**SKARGA DO WSA O PRZYWRÓCENIE TERMINU
DO DOKONANIA CZYNNOŚCI**

Autorem skargi jest doradca podatkowy Krzysztof Majczyk.

Pełna publikacja tekstu w styczniowym numerze Forum Doradców Podatkowych nr 1 (130) styczeń 2011, str. 20

PRZYKŁAD SKARGI

Kraków, 01.04.2010 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w
ul.

za pośrednictwem:
Dyrektora Izby Skarbowej w
ul.

Skarżący:

.....

Adres:

NIP

reprezentowany przez:

doradcę podatkowego

zamieszkałego w

nr wpisu

mającego Kancelarię pod tym samym adresem,

Adres do doręczeń:

.....

.....

Decyzja o wpisie i pełnomocnictwo w załączeniu

Wartość przedmiotu skargi: 0 zł

SKARGA

- na postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej w z dnia 23.03.2010 r., Nr stwierdzające uchybienie terminowi do wniesienia odwołania z dnia 23.12.2009 r. od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w z dnia 3.11.2009 r. Nr określających zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług Skarżącego za IX, XI, XII 2004 r. oraz V, VII, VIII 2005 r.

- na postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej w z dnia 23.03.2010 r. Nr odmawiające przywrócenia terminu do złożenia odwołania w

odpowiedzi na wniosek z dnia 23.12.2009 r. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w z dnia 3.11.2009 r. Nr Nr określających zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług Skarżącego za IX, XI, XII 2004 r. oraz V, VII, VIII 2005 r.

Na podstawie art. 37 §1 w zw. z art. 35 § 1 w zw. z art. 50 § 1, art. 52 § 1 i art. 57 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), zwanej dalej Posa, działając imieniem Skarżącego, legitymującego się dowodem os. nr.....

- przedkładałam pełnomocnictwo udzielone mi przez Skarżącego wraz z decyzją o wpisie na doradcę podatkowego, wstępując z dniem dzisiejszym w prawa pełnomocnika Skarżącego i - wnoszę o

1) uchylenie zaskarżonego postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w z dnia 23.03.2010 r., Nr stwierdzającego uchybienie terminowi do wniesienia odwołania z dnia 23.12.2009 r. od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w z dnia 3.11.2009 r. Nr Nr określających zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług Skarżącego za IX, XI, XII 2004 r. oraz V, VII, VIII 2005 r.

oraz

2) uchylenie zaskarżonego postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w z dnia 23.03.2010 r. Nr odmawiającego przywrócenia terminu do złożenia odwołania w odpowiedzi na wniosek z dnia 23.12.2009 r. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w z dnia 3.11.2009 r. Nr Nr określających zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług Skarżącego za IX, XI, XII 2004 r. oraz V, VII, VIII 2005 r.

3) przywrócenie terminu do wniesienia odwołania z dnia 23.12.2009 r. od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w z dnia 3.11.2009 r. Nr Nr określających zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług Skarżącego za IX, XI, XII 2004 r. oraz V, VII, VIII 2005 r.

oraz

4) na podstawie art. 200 Posa - zwrot kosztów sądowych poniesionych w sprawie w zakresie objętym skargą w całości (a to wpis),

5) na podstawie art. 200 Posa w zw. z art. 205 § 1, 2 i 3 Posa - zwrot kosztów zastępstwa procesowego (faktura VAT od zastępstwa w załączeniu) w kwocie zł

ZARZUTY

Zaskarżonym podatkowym postanowieniom zarzucam rażące naruszenie norm procesowego prawa podatkowego, zawartych w art. 8, 42, 31 Konstytucji RP oraz art. 120 i nast. Ordynacji podatkowej, w szczególności:

- 1) rażące naruszenie konstytucyjnej zasady legalizmu działania organów podatkowych jako organów władzy publicznej poprzez godzenie w instytucję zawodu doradcy podatkowego jako zawodu zaufania publicznego, stanowiącego ostoję i gwarancję sprawiedliwości podatkowej i innych materialno-podmiotowych praw podatników a tym samym, godzenie w istnienie i pewność obrotu podatkowo-prawnego, której strażnikiem jest również obiektywnie on sam (art. 7 w zw. z art. 8 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 42 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 Konstytucji RP), art. 120 Ustawy z dnia 29.08.1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. tj. z 2005 r. nr 8, poz. 60 ze zm.) (zasada legalizmu działania organów podatkowych) i art. 121 Ordynacji podatkowej (zasada prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie podatnika do organów podatkowych) i ustawą

- korporacyjną doradców podatkowych (art. 41 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 w zw. z art. 36 i 37 ustawy z 5.07.1996 r. o doradztwie podatkowym (tj. Dz. U. z 2002 nr 9, poz. 86 ze zm.)
- 2) rażące naruszenie norm proceduralnego prawa podatkowego zawierających zasadę prawdy obiektywnej (art. 122 O.p.), poprzez przeprowadzenie postępowania podatkowego w sposób nie budzący zaufania do organów podatkowych (art. 121 § 1 o.p.), rażące naruszenie zasady nakazującej organowi podatkowemu poszukiwanie prawdy materialnej przez naruszenie obowiązku zebrania i w sposób wyczerpujący rozpatrzenia całego materiału dowodowego w administracyjnej sprawie podatkowej (art. 187 O.p.) tj. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych w sprawie, jak przemilczenie opinii o pracy listonosza Pana w obsłudze kancelarii pełnomocnika w innych sprawach podatkowych (np. reklamacje Naczelnika Urzędu Skarbowego Kraków - Stare Miasto na zaginięcie przesyłek poleconych skierowanych do Pełnomocnika w innej sprawie), od mieszkańców kamienicy lub ulicy lub od Policji, opinii o osobie i Kancelarii pełnomocnika z Regionalnego Oddziału Krajowej Izby Doradców Podatkowych lub Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w, a przy opieraniu się na błędnie i wybiórczo dobranych dowodach, na wnioskowaniu sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania, w tym z zasadami wnioskowania prawniczego, a przez to sprzecznym z prawdą, stronnictwem, tendencyjnym i przez to błędnym uzasadnieniem prawnym, nastawionym koniunkturalnie na wygraną (czyli na wyeliminowanie Strony jako przeciwnika procesowego przez nokaut procesowy) a nie na wydaniu prawidłowego postanowienia podatkowego w sprawie,
 - 3) wydanie postanowienia przez organ podatkowy o odmowie pełnomocnikowi (a tym samym - Stronie) przywrócenia terminu do złożenia odwołań przed wyjaśnieniem wszystkich istotnych okoliczności w sprawie, mianowicie podatkowy organ odwoławczy najpierw odmówił przyjęcia od pełnomocnika dowodów nierzetelności listonosza Poczty Polskiej S.A. Pana w dniu oględzin, tj. 22.03.2010 r., tj. dowodów reklamacji doręczonych w innej sprawie - pismo - reklamację Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 25.03.2010 r. z dowodami z dnia 17.03.2010 r. oraz nie przyjął do wiadomości treści odpowiedzi Dyrektora Rejonowego Poczty Polskiej S.A. z 18.03.2010 r. w spornej sprawie na reklamację złożoną przez Pełnomocnika w dniu 18.02.2010 r., zaleciwszy wystanie ich pełnomocnikowi listem poleconym, a następnie, świadomy, iż ww. dowody nie dotrą do organu w krótkim czasie, celowo nie czekając na otrzymanie ww. dowodów, wydał niezwłocznie ww. postanowienia albowiem wysłał je nazajutrz, czyli 23.03.2010 r., które to kłamstwo i manipulacja procesowa stanowi rażące naruszenie zasad podatkowych zawartych w art. 122 O.p. w związku z art. 187 O.p.)
 - 4) łamanie zasady słuszności i sprawiedliwości podatkowej oraz zasady nakazującej orzekanie w razie wątpliwości (w sprawach trudnych) na korzyść podatnika (łac. *In dubio pro tributario*), zawartych w art. 120 O.p., art. 121 § 1 O.p. oraz w art. 124 O.p.

Podtrzymuję stanowisko, iż obieg dokumentów i spraw oraz obsługa poczty odbiorczej od Poczty Polskiej S.A. w mojej Kancelarii jest zapewniona w stopniu wymaganym ode mnie jako od profesjonalisty.

Jednocześnie podtrzymuję stanowisko, iż listonosz Poczty Polskiej Rejon, Pan nie dopełnił obowiązków służbowych i nie powiadomił mnie o posiadaniu przesyłki pocztowej przeznaczonej dla mnie, a zawierającej ww. merytoryczne decyzje Naczelnika Urzędu Skarbowego w z dnia 3.11.2009 r. Ww. pracownik Poczty Polskiej S.A. zaniechał doręczenia spornej przesyłki podczas pracy mojej Kancelarii. Ww. osoba nawet nie pozostawiła ani I awiza (ani II awiza) w odbiorczej skrzynce pocztowej nr 5, przeznaczonej dla mojej Kancelarii w przedmiotowej kamienicy ani w lokalu biurowym mojej Kancelarii, nie otrzymał ich też ani współnajemca ani najemca główny przedmiotowego lokalu.

UZASADNIENIE

Od dwóch lat prowadzę Kancelarię w przy ul.

Dowód nr 1. Zaświadczenie z 02.03.2009 r.

Od ww. daty stanowi ona moje faktyczne główne miejsce wykonywania praktyki doradcy podatkowego, którą wykonuję nieprzerwanie już od 15 lat. Przebywam codziennie w ww. Kancelarii w godzinach pracy Poczty Polskiej S.A. Wtedy oczekuję też na osobisty odbiór korespondencji urzędowej, sądowej oraz służbowej od Poczty Polskiej S.A.

Dowód nr 2. Umowa podnajmu lokalu biurowego.

Podczas mojej ewentualnej nieobecności w Kancelarii zastępuje mnie w odbiorze korespondencji służbowej mój pełnomocnik, radca prawny, Pan, który podnajmuje wraz ze mną ten sam pokój biurowy w lokalu nr od głównego najemcy - Notariusza Pana, który to pełnomocnik podczas mojej nieobecności okazuje ogólne pełnomocnictwo notarialne do reprezentowania mojej kancelarii pracownikowi Poczty Polskiej S.A.

Dowód nr 3. Ogólne pełnomocnictwo notarialne z dnia 31.10.2008 r. dla radcy prawnego Pana

W razie mojej nieobecności i jednoczesnej nieobecności mojego pełnomocnika w ww. pokoju biurowym, lokal biurowy nr jest zawsze otwarty przez Notariusza Pana, Głównego Najemcę lokalu, który przebywa tam wspólnie z pracownikiem notariatu w ww. godzinach pracy Poczty Polskiej S.A.

Niezależnie od ww. możliwości osobistego przekazania przez listonosza Poczty Polskiej S.A. awiza do rąk własnych pełnomocnika Strony, jego pełnomocnika lub głównego najemcy lokalu, istnieje pocztowa skrzynka oddawcza dla lokalu biurowego nr na parterze budynku przy ul.

W związku ze stałą obecnością którejkolwiek z ww. osób z ww. 3 Kancelarii, konieczność korzystania listonosza Poczty Polskiej S.A. z pocztowej skrzynki oddawczej dla lokalu biurowego nr praktycznie nie istnieje.

Gdyby listonosz Pan nie odwiedził mnie w sprawie doręczenia ww. przesyłki, nawet gdyby nie tylko nie doręczył, ale nawet nie zostawił awiza u mnie, a choćby zwrócił przesyłkę poleconą do Urzędu Pocztowego nr przy ul., jak twierdzi on i w ślad za nim, organ podatkowy, to w ciągu 7 dni i kolejnych 7 dni tj. razem w ciągu 14 dni nawet przypadkowo, podczas rutynowej wizyty w siedzibie ww. Urzędu Pocztowego otrzymałbym ją od innych pracowników tego urzędu przy ul.

Dowód nr 4. Kopia Pocztowej Książki Nadawczej pełnomocnika na okoliczność nadawania innych przesyłek poleconych w Urzędzie Pocztowym nr przy ul. po 3.11.2009 r. tj. po w okresie awizowania się przesyłki poleconej wysłanej przez Naczelnika US w z dnia 3.11.2009 r.

W dniu 18.02.2010 r. złożyłem ponowną reklamację do Dyrektora Oddziału Rejonowego Pana na pracę ww. listonosza Pana, na którą do chwili obecnej nie otrzymałem odpowiedzi. Ww. reklamacja znajduje się w aktach sprawy Dyrektora Izby Skarbowej w

Dowód nr 5. Reklamacja pełnomocnika skierowana w dniu 18.02.2010 r. do Poczty Polskiej S.A.

O zaistnieniu kolejnych naruszeń w pracy listonosza Pana opisanych w reklamacji skierowanej do Poczty Polskiej S.A., w dniu 18.02.2010 r. niezwłocznie

powiadomiłem podatkowy organ procesowy pismem z dnia 02.03.2010 r., do którego załączyłem ww. powtórna reklamację z dnia 18.02.2010 r.

Dowód nr 6. Pismo do Dyrektora Izby Skarbowej w z dnia 02.03.2010 r. w sprawie wniosku o przywrócenie terminu z dnia 23.12.2009 r. z reklamacją z dnia 18.02.2010 r.

W ww. piśmie do Dyrektora Izby napisałem m.in.: „W imieniu Strony informuję, iż w dniu 20.01.2010 r. otrzymałem odpowiedź od Poczty Polskiej S.A. Centrum Poczty na skargę złożoną dnia 22.12.2009 r. ośobiście w Urzędzie Pocztowym nr w na działalność listonosza Pana”

Dowód nr 7. Odpowiedź Poczty Polskiej S.A. z dnia 20.01.2010 r.

Ustosunkowałem się do ww. odpowiedzi Poczty Polskiej S.A. niezwłocznie, albowiem natychmiast nadarzyła się kolejna ku temu okazja.

Dowód nr 8. Ponowna reklamacja pełnomocnika na pracę Poczty Polskiej S.A. z dnia 18.02.2010 r.

Stwierdzenia Poczty Polskiej S.A. zawarte w odpowiedzi z dnia 20.01.2010 r. są jednostronne i oparte tylko na zeznaniach pracownika Poczty Polskiej S.A. tj. listonosza Pana, który nie wypełniał i nie wypełnia nadal swoich obowiązków należycie. Jestem też w stanie złożyć zeznania innych osób zamieszkujących przy ul., skarżących się na pracę listonosza Pana

Dowód nr 9. Zeznania Pani, zam.

W ww. piśmie z dnia 02.03.2010 r. skierowanym do Dyrektora Izby Skarbowej w wnoszę o uznanie ww. korespondencji z Poczta Polską S.A. z dnia 18.02.2010 r. jako kolejnych dowodów na uprawdopodobnienie braku winy mojej i Strony w utracie prawa do odwołania się od decyzji podatkowych w przedmiotowej sprawie. Istnieje bowiem uzasadnione przypuszczenie, iż udowodnione naganne zachowanie listonosza Pana wobec mnie w sprawie jednej przesyłki daje obraz i przypuszczenie, że mógł się tak zachować również wobec mnie w przedmiotowej sprawie. W dniu dokonywania oględzin mojej Kancelarii przez pracowników Dyrektora Izby Skarbowej w, a to w dniu 22.03.2010 r. uzyskałem kolejny dowód w sprawie, a to udowodnione zagubienie przez listonosza Pana przesyłki poleconej skierowanej również do mnie a dotyczącej innego mojego klienta, Pana

Dowód nr 10. Informacja - reklamacja z dnia 17.03.2010 r. Naczelnika Urzędu Skarbowego w o zagubieniu przesyłki przez Poczta Polską S.A. w sprawie Pana

Okazałem ww. korespondencję Poczty Inspektorowi Dyrektora Izby Skarbowej w Panu oraz Komisarzowi Panu, jednak ww. pracownicy Dyrektora Izby Skarbowej w odmówili w tym dniu przyjęcia oczywistych dowodów uprawdopodobnienia braku mojej winy i winy Strony w sprawie uchybienia ww. terminu do złożenia odwołań podatkowych.

Z całokształtu sprawy, tj. z wysłania nazajutrz odmownych postanowień w sprawie okazało się potem, iż przed podjęciem oględzin ww. pracownicy Dyrektora Izby Skarbowej w mieli już ustaloną treść negatywnych dla mnie postanowień w przedmiotowej sprawie, a oględziny mojego lokalu były pustą demonstracją formalizmu urzędniczego. Przedstawienie przeze mnie kolejnych dowodów z dnia 17.03.2010 r. niszczyło natomiast przyjętą z góry przez nich wizję sprawy i dlatego odmówili mi przyjęcia ww. dokumentów. Zalecili mi ustnie, abym wysłał ww. korespondencję odrębnym listem poleconym do

Dyrektora Izby Skarbowej w za pośrednictwem Poczty Polskiej S.A., co zgodnie z ich zaleceniem uczyniłem.

Dowód nr 11. Pismo z 25.03.2010 r. do Dyrektora Izby Skarbowej w z dowodami z 17.03.2010 r. w przedmiotowej sprawie

Podkreślam, iż ww. zabiegi urzędników są haniebane i niegodne stanowiska, jakie piastują, o czym dalej. Panowie ci bowiem, wiedząc o istnieniu ww. dowodów, które, jak wspomniałem, jako kolejne, niszczyły przyjętą przez nich z góry wizję sprawy, nie tylko odmówili ich przyjęcia przy oględzinach, co jest sprzeczne z prawem, ale także nie poczekali na odbiór dowodu drogą pocztową, do której zachęcali mnie podczas oględzin. Mianowicie nazajutrz po oględzinach, kiedy było wiadomo, że nie zdążę dostać ww. dowodu pocztą tak szybko, do przygotowanych już wcześniej projektów postanowień wstawili ręcznie datę 23.03.2010 r. i wysłali za pośrednictwem Poczty Polskiej S.A. na mój adres.

Niniejszym demaskuję przebiegłość i nieuczciwość procesową pracowników Dyrektora Izby Skarbowej w, która ewidentnie ukazuje łamanie podstawowej zasady procedury podatkowej, zawartej w art. 121 §1 O.p., a to obowiązku budzenia zaufania swoim postępowaniem do organów podatkowych, który to cynizm urzędniczy budzi uzasadniony brak zaufania podatnika, jak i Pełnomocnika do pracy Dyrektora Izby Skarbowej w, a tym samym wpływa w sposób istotny na treść postanowień podejmowanych przez Dyrektora Izby Skarbowej w Dyrektor Izby Skarbowej w ponosi winę w wyborze i nadzorze takich pracowników jak Inspektor Pan i starszy komisarz skarbowy Pan

Dowód nr 12 i 13. Sporne postanowienia Dyrektora w aktach sprawy podatkowej.

Wobec otrzymania ww. odmownych postanowień, w dniu następnym tj. w dniu 30.03.2010 r. złożyłem trzecią już, ustną i osobistą skargę w spornej sprawie przed Dyrektorem Oddziału Rejonowego Panemw jego siedzibie przy ul. w W Protokole z tego samego dnia, poprosiłem Dyrektora Poczty Polskiej S.A. o zajęcie stanowiska, czy istnieje rzeczywista możliwość niewykonywania obowiązków służbowych przez pracownika Poczty Polskiej S.A. listonosza Pana, polegających na nedoręczaniu korespondencji poleconej mimo mojej faktycznej obecności w lokalu biurowym (podczas mojego faktycznego pobytu w Kancelarii) lub wręcz nawet niewrzucaniu awiza do pocztowej skrzynki oddawczej nr (również II awiza), także podczas mojego faktycznego dyżuru w Kancelarii. Podkreśliłem w Protokole, iż zależy mi na odniesieniu się do czasookresu obejmującego termin nadejścia przesyłek o nr R:

R - nadanych w UP - nadawca Naczelnik Urzędu Skarbowego w,

R - nadanych w UP - nadawca Naczelnik Urzędu Skarbowego w,

a więc przesyłek zawierających przedmiotowe decyzje VAT Naczelnika US w a dotyczących Strony tj. Pana

Dowód nr 14. Protokół skargi złożonej osobiście w dniu 30.03.2010 r. na Poczcie Polskiej S.A.

W odpowiedzi na ww. skargę, w dniu 31.03.2010 r. otrzymałem pismo z Poczty Polskiej S.A., w którym ww. organ stwierdza jednoznacznie, iż nie może ręczyć za działanie swojego pracownika, listonosza Pana Dyrektor Rejonu Poczty Polskiej S.A. stwierdza w nim oczywistą prawdę, znaną powszechnie, iż listonosz wykonuje swoje obowiązki służbowe samodzielnie, dlatego jego przełożony, mianowicie Dyrektor Oddziału Rejonowego PP S.A.: „nie jest w stanie jednoznacznie i bezspornie stwierdzić, czy w/w listonosz faktycznie wykonywał sumiennie swoje obowiązki zawodowe w spornej sprawie”.

Dowód nr 15. Odpowiedź Poczty Polskiej z dnia 31.03.2010 r. na reklamację w ww. sprawie korespondencji.

Uważam, iż ww. dowodem oraz ww. argumentacją ostatecznie obaliłem fikcję prawną doręczenia zastępczego, która była podstawą wydania ww. postanowień odmownych przez Dyrektora Izby Skarbowej w Rolą fikcji prawnych jest bowiem regulacja stanów faktycznych, które są znane tylko jednej ze stron i w stosunku do których nie sposób jednoznacznie udowodnić racji przez którąkolwiek ze stron. Dlatego w sprawie doręczeń pocztowych, kiedy to nie sposób, aby z każdym z listonoszy w teren udawał się jego kontroler, przyjmuje się domniemanie prawne (fikcję prawną), iż osoba przyjmująca na siebie obowiązki służbowe listonosza, w szczególności, obowiązek wręczania przesyłek poleconych, w razie otwarcia lokalu, lub pozostawiania awiza w skrzynce odbiorczej lub w drzwiach lokalu albo innemu domownikowi lub administratorowi obiektu, taki obowiązek sumiennie wykonuje. I tak powinno być, albowiem nie po to Poczta Polska S.A. podejmuje się świadczenia usług pocztowych i zatrudnia pracowników za wynagrodzeniem, aby ci ich nie wykonywali. I w zdecydowanej większości przypadków osoby podejmujące obowiązki listonosza wykonują takie obowiązki sumiennie. Ww. fikcja prawna spełnia w zdecydowanej większości przypadków (podkreślam przeważającej ilości prostych przypadków) swoistą rolę regulatora prawnego instytucji prawnej doręczeń za pośrednictwem osób trzecich.

Dla zgody z prawdą, sprawiedliwością i słuszością, które są aksjologicznymi założeniami każdego systemu prawnego (zasadami naczelnymi każdego systemu prawnego), nie sposób jednak zapominać, iż ww. fikcja prawna doręczeń zastępczych, przyjmująca za pewnik postulowany stan doręczeń pocztowych za stan rzeczywisty jest pewnym założeniem kontrfaktycznym, który reguluje tzw. łatwe przypadki w prawie. Fikcja prawna nigdy jednak nie rozwiąże trudnych przypadków (czy inaczej - trudnych spraw- *ang. hard cases*). W spornej sprawie mamy do czynienia właśnie z trudnym przypadkiem. Błędem Dyrektora Izby Skarbowej w przy wydaniu ww. postanowień była niewłaściwa klasyfikacja sprawy doręczenia przesyłki, a w ślad za tym, dotrzymania lub uchybienia terminowi do złożenia odwołania do gatunku łatwych. I nie chodzi tu o brak w dyspozycji Dyrektora Izby Skarbowej w dowodu przesądzającego definitywnie i jednoznacznie w ujęciu twardym o winie pracownika Poczty Polskiej S.A listonosza Pana, a w sensie miękkim, przynajmniej o braku winy pełnomocnika Strony czy samej Strony w uchybieniu terminowi w dacie wydawania ww. postanowień odmownych. Jako organ rozstrzygający sprawę, Dyrektor mógł wydać właściwe postanowienia już na podstawie dotychczasowych materiałów dowodowych.

Po pierwsze błędnie ustalił stan faktyczny, albowiem pełnomocnik wykazał, iż zapewnia swoją obecnością osobisty odbiór w Kancelarii, a w razie absencji, umożliwia przynajmniej pozostawienie w lokalu awiza do rąk swojego pełnomocnika a jednocześnie innego najemcy lub Głównego najemcy lokalu. Niemożliwością faktyczną byłoby bowiem, aby nikt z właścicieli trzech Kancelarii nie przyjmował w lokalu nr w godzinach pracy listonosza.

Wreszcie, posądził prawników o zagubienie awiza ze względu na brak oddzielnej skrzynki przez Pełnomocnika. Istnienie odrębnej skrzynki pocztowej nie jest wymogiem dotrzymania staranności wymaganej do prowadzenia Kancelarii Podatkowej. Organ stawia wymóg niekonieczny w danej sprawie, niepoparty żadną normą prawną. Ustawa (art. 37 Prawa pocztowego), do której szczegółowych regulacji odsyła art. 144 O.p. regulujący zasady doręczeń pism w sprawach podatkowych, wymaga od administratora budynku zapewnienia co najwyżej jednej oddawczej skrzynki pocztowej dla samodzielnego lokalu w kamienicy (budynku wielolokalowym), bez względu na jego przeznaczenie, co jest dokonane w spornym przypadku.

Dyrektor Izby Skarbowej w przy wydaniu ww. postanowień zapomina, iż istnienie i pewność obrotu prawnego, której strażnikiem jest również obiektywnie on sam (art. 7 w związku z art. 8 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP), zasadza się na hierarchii zawodów,

wśród których zarówno zawód doradcy podatkowego, zawód radcy prawnego, jak i zawód notariusza należą do zawodów zaufania publicznego. I nie chodzi tu bynajmniej o osobiste, subiektywne zdanie Dyrektora Izby Skarbowej o mojej konkretnej Kancelarii, lecz o *en bloc* prawem chronioną, a więc Konstytucją RP (art. 42 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 w związku z art. 31 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 Konstytucji RP) ustawami korporacyjnymi (ustawą z 1995 r. o doradztwie podatkowym), przepisami art. 120 - 135 Ordynacji podatkowej, a także przepisami ogólnymi Kodeksu postępowania administracyjnego instytucję zaufania publicznego do zawodów prawniczych, w tym prawem chronioną rolę doradcy podatkowego w systemie wymiaru prawa podatkowego jako gwaranta ochrony interesów podatkowych podatników. Przestrzeganie przez ww. organ podatkowy ww. instytucji prawnej w ogólności, a prawa podatkowego w szczególności polega na domniemaniu profesjonalizmu osób je wykonujących, podobnie jak przedstawiciele zawodów zaufania publicznego traktują przedstawicieli organów władzy publicznej, jakimi są organy podatkowe.

Wobec domniemania legalności działania organów podatkowych, na zasadzie wzajemności, Dyrektor Izby Skarbowej w zobowiązany był do przestrzegania ww. instytucji prawnej zaufania do przedstawiciela zawodu prawniczego przy wydawaniu ww. postanowień odmownych, czego nie uczynił, posądzając mnie o najgorsze, elementarne braki w prowadzeniu mojej Kancelarii, nie biorąc pod uwagę ani mojego wykształcenia, ani wieloletniej, nienagannej praktyki zawodowej, nie wspominając o braku zapytania o opinię w mojej Korporacji zawodowej, tj. Krajowej Izbie Doradców Podatkowych.

Takie działanie organu podatkowego, *per fas et nefas* jako sprzeczne z elementarnymi zasadami prawa podatkowego (art. 121 Ordynacji podatkowej) z reguły budzi uzasadnione, negatywne wrażenie co do bezstronności i rzetelności co do postępowania merytorycznego w sprawie. Po pominięciu przez organ podatkowy ww. dowodów proceduralnych co do terminu odwołania obawiam się, iż istotnym motywem wydania błędnych postanowień przez Dyrektora były niskie pobudki procesowe, mianowicie chęć wykorzystania fikcji prawnej doręczeń i potraktowania uchybienia terminowi jako łatwego przypadku, a w ten sposób, chęć uniknięcia rozpatrywania kolejnego trudnego przypadku, tym razem, zdecydowanie większego kalibru, jakim jest sprawa rzekomego prowadzenia autohandlu przez mojego klienta. Ale takie skróty myślenia i rozstrzygania spraw podatkowych stoją w jawnej sprzeczności z legalizmem prawniczym (zasadą działania organów podatkowych w zgodzie z prawem, zawartą w art. 120 i nast. Ordynacji podatkowej), o czym organ podatkowy winien pamiętać zawsze i wszędzie, także i w tej sprawie, przy czym organ powinien mieć na uwadze, iż zasada legalizmu prawniczego nie oznacza formalizmu prawniczego i nie wyłącza naczelnej zasady prawa podatkowego (tak procesowego, jak i prawa materialnego), a to zasady prawdy obiektywnej (art. 122 O.p.), poza nawias procedury podatkowej, jako zbędny i pusty frazes, bez względu na to, czy przedmiotem rozstrzygania jest termin podatkowy czy materialna sprawa podatkowa.

Ponadto, organ podatkowy wydając postanowienia odmowne, wystąpił wbrew utrwalonej już naczelnej zasadzie procedury podatkowej, mianowicie wbrew zasadzie nakazującej w razie wątpliwości orzekanie na rzecz dobra podatnika (*łac. In dubio pro tributario*).

W związku z powyższym, wnoszę jak w sentencji skargi.

Dowody - jak wymieniono w treści skargi

Otrzymują:

1. Adresat
2. Dyrektor Izby Skarbowej w
3. a/a